บทที่ 4
การอภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ที่ได้รวบรวมจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก จากกลุ่มตัวอย่าง 30 กลุ่มตัวอย่างแล้วนั้น ผู้วิจัยจึงขอสรุป ผลการวิจัย เป็นดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1.กลุ่มผู้นำท้องถิ่น/ผู้นำศาสนา กลุ่มเยาวชน และกลุ่มพ่อบ้าน/แม่บ้าน ทราบจำนวนผู้ติดยาเสพติดที่แตกต่างกัน กลุ่มผู้นำท้องถิ่น/ผู้นำศาสนา จะทราบข้อมูล ผู้ติดยาเสพติดมากกว่า กลุ่มเยาวชน และกลุ่มพ่อบ้าน/แม่บ้าน ตามลำดับ

2. หลังจากองค์กรเอกชน จัดสัมนาในหมู่บ้านเจาะกือแย ไม่มีผู้ติดยาเสพติดไปบำบัดรักษา ณ ค่ายบำบัดยาเสพติด และไม่มีจำนวนผู้ติดยาเสพติดเพิ่มขึ้น ประชาชนพอใจกับสถานการณ์กับการติดยาเสพติดของเยาวชนได้ระดับหนึ่ง

3. กิจกรรมที่ได้รับความสำเร็จขององค์กรชุมชน ในการป้องกันยาเสพติด มีดังนี้

3.1 ให้ผู้นำท้องถิ่นปฏิบัติตัวออกดะวะฮฺ (เผยแพร่ศาสนาอิสลาม) และชักนำผู้ติดยาเสพติด เข้าร่วมกิจกรรมดะวะฮฺ เพื่อชัดเกลาจิตใจ

3.2 ทุกครัวเรือนมีการระมัดระวังลูกหลาน ไม่ให้ติดยาเสพติด โดยเน้นห้ามคบเพื่อนผู้ซึ่งติดยาเสพติดแล้ว

3.3 เมื่อมีการจับกุมเยาวชนผู้ติดยา ห้ามผู้นำท้องถิ่นไปประกันตัว

3.4 จัดตั้งกลุ่มสันทนาการด้านกีฬา โดยส่งเสริมให้มีการสร้างทีมกีฬา ไปแข่งขันเป็นประจำ จึงเกิดเป็นระบบเพื่อนเตือนเพื่อน

3.5 ได้รับการสนับสนุน จากหน่วยงานภาครัฐและเอกชน

4. ปัญหาอุปสรรค

4.1 องค์กรชุมชนในการป้องกันยาเสพติด เกรงกลัวอำนาจของผู้นำชุมชน ไม่กล้าใช้มาตรการที่กำหนด

4.2 ในการจัดสัมมนา ผู้นำชุมชนได้ให้ความร่วมมือเท่าเป็นอย่างดี

4.3 ขาดผู้นำในการชักจูง กระตุ้นให้มีการประชุม การดำเนินงานป้องกันยาเสพติดตามมาตรการที่กำหนดไว้

4.4 คณะกรรมการไม่มีเวลา เนื่องจากไปประกอบอาชีพต่างถิ่น

4.6 ประชาชนไม่กล้าที่จะแจ้งเบาะแส เพราะกลัวผู้ติดยาเสพติดจะมาร้ายผู้แจ้งเบาะแส

5. ข้อเสนอแนะ

5.1 จัดตั้งกลุ่มละแวกบ้านให้มาก เพื่อป้องกันผู้ติดยาเสพติดรู้ว่าใครเป็นผู้แจ้งเบาะแส

5.2 ให้เยาวชนเป็นผู้สอดส่องในหมู่บ้านด้วย ไม่ควรเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการเพียงฝ่ายเดียว

5.3 ให้มีการประสานงานทั้งตำบล นำผู้ติดยาเสพติดไปรักษา และให้ตำรวจมีการจับกุมด้วย

5.4 ส่งเสริมการกีฬาในหมู่บ้าน

5.5 ให้ผู้นำท้องถิ่นและผู้นำศาสนาจัดอบรมเยาวชน เพื่อขัดเกลาจิตใจ

การอภิปรายผล

1. ประชาชนในหมู่บ้าน ไม่ทราบข้อมูลผู้ติดยาเสพติดในหมู่บ้านที่แท้จริง เนื่องจากพ่อแม่ผู้ปกครองพยายามจะปกป้องลูกของตน ว่าเป็นคนดี ไม่ติดยาเสพติด ทำให้ขาดความร่วมมือในการป้องกันยาเสพติดในหมู่บ้าน การวางมาตรการต่าง ๆ จะขาดประสิทธิภาพได้

2. กิจกรรมพัฒนาจิตใจ สามารถที่จะกระตุ้นผู้ปกครองของผู้ติดยาเสพติดได้สำนึกและส่งผลให้ผู้ปกครองอื่น ๆ เกิดความตระหนักในเรื่องยาเสพติดได้ ดังนั้นการรณรงค์ป้องกันยาเสพติดควรจะมีกลยุทธ การเผยแพร่ความรู้ ลักษณะแบบดะวะฮฺ หมายถึงการรณรงค์ยาเสพติดควบคู่กับการเผยแพร่หลักธรรมศาสนา เนื่องจากหลักธรรมเป็นสิ่งที่ทุกคนยึดมั่น หากสิ่งใดที่มีผลกระทบต่อหลักธรรมแล้วย่อมจะทำให้ประชาชนเกิดความตระหนักมากขึ้น

3. การจัดสันทนาการด้านกีฬา จัดอุปกรณ์กีฬาให้กับเยาวชนในหมู่บ้าน ทำให้กลุ่มเยาวชนที่ไม่ติดยาเสพติด มีโอกาสเข้าร่วมกับกลุ่มผู้ติดยาเสพติดน้อยมาก ซึ่งทำให้เกิดภูมิปัญญาป้องกันยาเสพติดได้ เนื่องจากมีเวลาเล่นกีฬากับกลุ่มเพื่อน ๆ ที่ไม่ติดยาเสพติด เพราะว่ากลุ่มที่ติดยาเสพติดไม่สามารถที่จะปรับตัวกับกลุ่มเยาวชนปกติได้

4. การจัดตั้งองค์กร เพื่อป้องกันยาเสพติดในหมู่บ้าน ควรจะมีหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเข้าร่วมให้การสนับสนุนมาตรการต่าง ๆ ที่องค์กรกำหนดเพื่อจะได้การปฏิบัติมีประสิทธิภาพมากขึ้น อีกทั้งเป็นการกระตุ้น การดำเนินงานขององค์กรให้ดำเนินงานอย่างต่อเนื่องได้

5. การจัดองค์กร เพื่อป้องกันเสพติดในหมู่บ้าน ควรจะมีองค์กรที่ประกอบด้วยหลาย ๆ ฝ่ายเป็นจำนวนมาก ซึ่งจะทำให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพ ทุกฝ่ายกล้าแจ้งเบาะแสได้ เพราะผู้ติดยาเสพติดไม่ทราบว่า ผู้แจ้งเบาะแสเป็นผู้ใด

ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย

1. ควรมีการศึกษา การป้องกันยาเสพติดในหมู่บ้านที่ปลอดยาเสพติดแล้ว

2. ควรมีการศึกษา บทบาทผู้นำท้องถิ่น ผู้นำศาสนา ที่มีต่อการป้องกันยาเสพติดในหมู่บ้าน

3. ควรศึกษา ความรู้ ทัศนคติ ของผู้นำท้องถิ่น ผู้นำศาสนา ที่มีต่อการป้องกันยาเสพติดในหมู่บ้าน